

Sigilarea și starea națiunii

16 aprilie 2005

Gili Cârstea

“Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo” (Eze 9:4).

Ce spune Ezechiel aici a fost acceptat mereu ca fiind o descriere a sigilării poporului lui Dumnezeu. Ioan vorbește clar despre sigilare în vremea sfârșitului, chiar făcând specificația că îngerii lui Dumnezeu țin vânturile pământului până când această lucrare importantă va fi încheiată. De asemenea, este recunoscut printre noi faptul că cei sigilați nu vor mai păcătui, deoarece caracterul lui Dumnezeu a fost scris pentru totdeauna în mintea lor. Tot așa, se acceptă faptul că sigilarea este, într-un fel, închiderea harului, căci după acel moment nu mai există întoarcere pentru nici una dintre tabere. După sigilare, “cine este întinat să se întineze și mai departe, și cine este sfânt să se sfințească și mai departe.”

Ezechiel contribuie cu un element nou și interesant la identificarea grupului de oameni din poporul ales care vor onora pe Dumnezeu în ultima confruntare din marea controversă și vor fi binecuvântați cu sigiliul viului Dumnezeu. Indicația lui Dumnezeu este simplă și categorică. El identifică o categorie, un grup, iar cei ce se vor afla în acea categorie vor primi semnul pe frunte, fiind astfel ocoliți de oamenii care dețineau uneltele de nimicire.

Ar fi interesant să vedem care sunt categoriile pe care Dumnezeu nu le specifică în această lucrare. El nu spune să fie sigilați cei mai buni misionari, deși ei au câștigat multe suflete. Nu spune să primească semnul pe frunte filantropii oameni de afaceri adventiști, deși multe proiecte grandioase s-au realizat cu banii lor. El nu amintește deloc pe bunii profesori ai școlilor noastre, care au pregătit generații de pastori și administratori adventiști. Nu spune nimic despre miile de lucrători sociali implicați în proiecte de binefacere, în căminuri pentru copii fără adăpost, orfani, bătrâni, care au alinat inimi rănite și înstrăinate. Ne-am fi bucurat dacă El ar fi numit printre cei sigilați pe cei ce au rezistat influențelor puternice de a implica biserica în proiecte sociale sau religioase alături de lume. El nu amintește nici măcar pe bătrânii care au stat la vechile hotare în mijlocul apostaziei ultimelor zile.

Oricât e surprinzător ar părea, Domnul consideră că cei pregătiți pentru sigilare sunt oamenii care văd problemele poporului lor și apelează la Dumnezeu pentru rezolvare. Ei

percep urâciunile contemporane, văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea deoarece au avut o sclipire a neprihăririi lui Hristos și pot face deosebire între crucea lui Hristos și crucea lui Tamuz.

Nu, Dumnezeu nu este capricios, arbitrar sau imprevizibil. El nu alege pe unii în defavoarea altora, nu are simpatii sau antipatii. El doar constată că mintea unora este deschisă și percepe corect realitatea, în momente de mare criză pentru omenire sau pentru guvernarea divină, în timp ce alții nu văd decât “pace și liniște.”

Așa a fost mereu în istoria zbuciumată a lui Israel. Vedem oameni ridicându-se în momente de criză, oameni simpli, sau cărturari, anonimi sau celebri, vorbind în numele lui Dumnezeu fără acreditări vizibile. Dumnezeu nu este părtinitor și nu este nici sclavul căilor oficiale sau corectitudinii politice. A folosit pe cine a găsit disponibil, perceptiv și pregătit să suporte consecințele avertizărilor deloc măgulitoare încercând să trezească la realitate pe orbii poporului sfânt.

Ilie nu a fost ales pentru a stârni ura clasei teologice de la curtea lui Ahab, ci pentru că el vedea cumplită și subtilă depărtare de la căile neprihăririi în numele Domnului “domnul,” căci Ba’al însemna “domnul.” Ilie nu era un anarhist de doi bani, pornit să ceară capul împăratului sau sperând naiv că alungarea profeților mincinoși ar rezolva problema. El dorea cu înfocare ca națiunea și împăratul să vadă deosebirile dintre Hristos și Baal, ca să poată alege în cunoștință de cauză cui doresc să servească.

Așa va fi și cu al treilea Ilie. Lipsa lui de acreditare omenească va stârni valuri la fel de furioase. În timp ce poporul lui Dumnezeu este mulțumit de privilegiile lui denominaționale care stârnesc aprecierea lumii, al treilea Ilie va suspina văzând cum Baal s-a așezat în templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu, iar străjerii de pe zidurile Sionului ard tămâie la picioarele lui.

Dacă Ezechiel are dreptate, sigilarea va avea loc într-o vreme în care biserica lui Dumnezeu este scufundată în “urâciuni” – poate chiar urâciunea pustiirii, “despre care a vorbit prorocul Daniel” (cine citește să înțeleagă) – slujind cu sinceritate unui alt hristos pe care îl numește Domnul. Am fost din timp avertizați că Omega va fi de o natură extrem de perversă, și că va fi demascată abia când va fi prea târziu.